

Az Ige növekedése

Lekció: Ézs. 44.1-8

Textus: ApCsel. 1.1-14

2009. febr. 1.

Gazdagrét

Tanúim lesztek...

A ma olvasott Igével egy újabb sorozat indul, amelynek címe: Az Ige növekedése. A következő fél évben az Apostolok Cselekedeteiről írott könyvből fognak szólni az igehirdetések. Az „Apcselben”, a könyv szerkezetét tekintve stratégikus helyeken, hatszor olvasunk olyan summát, amely az egyház ill. az Ige növekedéséről, erősödéséről, terjedéséről tesz bizonyosságot (6.7, 9.31, 12.24, 16.5, 28.30-31). Ennek alapján adtam a sorozatnak a címet. Nyilvánvalóan összefüggésben áll ez előző sorozatunkkal, amelyben Jeremiás próféta életében tanulmányoztuk az Ige szerepét. Jeremiásnál azt láttuk, hogy Isten Igéje fiatalon elhívja a prófétát, aki mindvégig hűséges marad az Igéhez, hirdeti Isten szavát, miközben ez gúnyt, üldözést, gyalázatot, megvetést szerez neki. Egy válságban lévő országban, egy válságban élő egyházban hirdeti az Igét – minden látszólagos eredmény nélkül. Ez az eredménytelenség, az Ige szolgálatával járó megvetés és elutasítás mély belső konfliktusokat és fájdalmat okoz a prófétának, aki Istennel is perel. Vissza akarja adni a megbízatását, nem szólni többé az Igét, de azt tapasztalja, hogy ez lehetetlen. Isten Igéje olyan, mint csontjaiba rekesztett tűz... Az Ige, a meghirdetett szó hitelessége nem annak eredményén, nem a hallgatók elfogadó vagy elutasító hozzáállásán áll vagy bukik. Mégis, úgy gondoltam, természetes folytatása lehet a jeremiási sorozatnak az ApCsel, amelyben az Ige terjedését, az Ige növekedését, győzelmét látjuk.

Az Ige terjedése és növekedése, ami azonos az egyház növekedésével, újabb és újabb emberek megtérésével és gyülekezetek születésével, a Szentlélek erejében történik. Az ApCsel nem egy gyülekezetnövekedési szakkönyv, nem „hogyan építsünk növekvő gyülekezeteket?” módszertan, hanem annak a leírása, hogy a Szentlélek hogyan vezette a misszióban Jézus első követőit. Az ApCsel a keresztyén egyház születésének és missziójának a története, missziótörténet.

Azzal a reménységgel olvassuk ezt a könyvet a következő hónapokban, hogy az Igén keresztül Isten Lelke bennünket is vezetni fog a misszióban. Azzal a reménységgel, hogy az Ige növekszik és terjed közöttünk és általunk. Egyre inkább látjuk ennek a jeleit, egyre többen érezzük, hisszük, hogy Isten Szentlelke újat kezdett. Erről beszéltem egy éve, amikor megfogalmaztuk, hogy bele kell vágnunk a templomépítés második ütemébe (mert vasárnap, de többször hétköznap sem elegendő a két kistermünk), hogy idővel szükséges egy újabb lelkipásztor szolgálatba állítása, és gondolkodnunk kell két istentisztelet bevezetésén. Ezen külső keretek és szükségek mögött áll az a növekvő hit és imádság, amelyben a gyógyító Istent keressük, az Alpha kurzuson keresztül hitre jutók növekvő száma, a Szentlélek munkájának jelei. Számosan érezzük, hogy az Úr cselekszik közöttünk, hogy az Ige egyre inkább terjed és növekszik. Ebben a helyzetben az az imádságunk, hogy a Lélek vezessen bennünket a misszióban az ApCsel alapján.

A ma olvasott szakaszban Jézus készíti a tanítványokat a hamarosan induló misszióra. Arra a misszióra, ami elsősorban az övé, és amelyben a mi elhívásunk nem több és nem kevesebb, mint hogy Jézus Krisztus tanúi legyünk. Lássuk hát, hogy mi a jelentősége annak, hogy Jézus tanúnak hívja az övéit, hogy melyek ennek a tanúságnak a földrajzi és idői határai, valamint hogy milyen felhatalmazással történik a tanúság! A ma olvasott fejezet azt mutatja be, hogy mi előzi meg az Ige növekedését és terjedését.

I. Kényelem helyett tanúság

A tanítványok szembekerülnek Jézussal. Mint oly sokszor, itt is egészen mást képzelnek és várnak, mint amire Jézus készül és Jézus hívja őket. Ők egy ártatlannak tűnő, de annál jobban átgondolt kérdést tesznek fel a feltámadott Úrnak: „*Uram, nem ebben az időben állítod fel újra a királyságot Izráelnek?*” A kérdés nem ártatlan, mert saját lehetséges pozícióikról szól. Ugyanakkor a kérdés nem is légből kapott, mert a korabeli hitet és gondolkodást adja vissza. Urunk, most, hogy feltámadásod által beigazolódt, te vagy a Krisztus, a Messiás, az utolsó idők királya, aki helyreállítja Isten népét és Isten uralmát, mire vársz még? Mikor indítod el a szent háborút, szabadítod fel az országot, hozod el teljesen Isten uralmát közénk? És mi, a tizenkettő (egy persze hiányzik), akiket te választottál Izráel tizenkét törzsére tekintve, mikor foglalhatjuk el a bennünket megillető helyet a te királyságodban? Reményeik a korabeli teológia reményei, ugyanakkor személyes érdekektől sem mentesek. Mi kitartottunk melletted, Jézus, mi ma is Úrnak vallunk téged, ha felállítod a királyságot, bizonyosan miniszteri posztjaink lesznek benne...

„*Nem a ti dolgotok, hogy olyan időkről és alkalmakról tudjatok, amelyeket az Atya a maga hatalmába helyezett.*” Rossz úton jártok. Ez most még nem a királyság felállításának, az Isten országa teljességének az ideje. Ne kérdezősködjetek, és ne akarjátok szétosztani a pozíciókat és biztosítani a helyeteket! „*Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...*” Az Isten országában való uralkodás helyett tanúság arról. Jutalom helyett feladat. Megérkezés helyett küldetés. Ez a keresztyén élet. Hogy mi mindannyian nemcsak az evangélium áldásait vettük (bűnbocsánat, istenfiúság, Isten családja/közösség, Isten vezetése, örök élet, stb), de részesei lettünk az evangélium elhívásának is. Nem lehetsz úgy része Krisztus áldásainak, hogy ne légy részese Krisztus képviselőjének, meghirdetésének. Mint gyülekezet, nem élhetünk úgy, hogy Jézus áldásait magunkhoz öleljük, de Jézus missziójában nem veszünk részt. Ezt jelenti tanúnak lenni. Amit Jézus Krisztusból megismertünk, amit láttunk, amit hallottunk, arról bizonyosságot teszünk.

Ez a tanúság megszületik: „*Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek...*” Nem a mi erőlködésünk, hanem a Lélek bennünket vezető és felhatalmazó munkája nyomán történik meg a tanúskodás. Ennek példája az ősegyház missziója az ApCselben: újra és újra azt látjuk, hogy Isten cselekszik, majd a Szentlélek hatalmas tettét magyarázza a missziói igehirdetés. Így növekedik és terjed az Ige.

II. A tanúság földrajzi-kulturális és idői határai

Jézus szavai szerint a tanúság Jeruzsálem, Júdea és Samária, valamint a föld végső határáig terjed. Mindez elővetíti azt, hogy a keresztyén egyház nem egy helyben lakozó, hanem mozgásban lévő közösség. Nem lesz, és ma sincs egyetlen szent hely, egyetlen lelki és adminisztratív központ, hiszen folyamatosan újabb és újabb helyeken születnek gyülekezetek. Jézus úgy látja a tanúságot, mint ami egyre távolabb jut el a kiindulóponttól, Jeruzsálemtől. Egyetlen városból indul, de az egész földkerekségre kihat. A Szentlélek, aki erővel hatalmazza fel az apostolokat, gondoskodik az Ige növekedéséről és terjedéséről, arról, hogy Jézus Krisztus személye ismertté legyen az egész világon. Ennek kezdeteit látjuk ebben a bibliai könyvben.

Mindez azonban nem pusztán földrajzi kérdés. A misszióban az igazi nagy kihívás nem a földrajzi távolság, amit a tanúnak le kell küzdenie, hanem a kulturális sokszínűség. Hogyan jut el Jézus Krisztus evangéliuma a zsidó világból a pogányok közé? Mit jelent Jézus Krisztus követőjének lenni az első században, ha valaki nem zsidó háttérből való? Hogyan lehet megszólaltatni a Názáreti Jézus evangéliumát az efézusi Artemiszt tisztelő pogány ötvösművesek, a korintusi kikötővárosban élő szabadosságukról híres görögök, vagy éppen az athéni aeropagoszon bölcselkedő filozófusok között? A tanú, a Szentlélek vezetésével és felhatalmazásával, egyik világból, a saját világából indulva egy másik világban, egy másik kultúrában testesíti meg az Isten Igéjét.

Az Isten Igéje, az evangélium pedig, amely táptalajra talál egy újabb kultúrában, egy újabb világban, elkezdi azt megújítani, átformálni. A misszió során újabb és újabb az evangéliumból, Jézus Krisztusból élő közösségek születnek, amely gyülekezetek egyek Krisztust megvalló hitükben, de különböznek nyelvükben, amelyet beszélnek, társadalmi helyzetükben, zenéjükben, és egyéb a hitüket kifejező megnyilvánulásokban. Ezért nem mondhatjuk, hogy létezik egyetlen igaz és tökéletes egyház, vagy gyülekezet, amely az összes többinek mintája kell hogy legyen. A keresztyén egyház hihetetlenül sokszínű a mai világban!

Annak, hogy az evangélium egyik kultúrából a másikba kell hogy eljusson, ma két olyan vonatkozására szeretnék rámutatni, amelyek jelentőségteljesek gyülekezetünk életében. Az egyik azzal kapcsolatos, hogy mit jelent református lakótelepi ill. nagyvárosi gyülekezetként élni és szolgálni a mai korban. A nagyváros globális, sokszínű, jobbára liberális kultúrája az, amelyben mi, mint egyének és mint közösség, Jézus Krisztus tanúinak hívtunk el. Ez a világ, nem kell különösebben érvelnem mellette, nagyban különbözik a Magyarországi Református Egyház gyülekezeteinek évszázadokon át kialakult kultúrájától (nyelvezet, öltözködés, szokások, zene, stb.). A mi gyülekezetünk felismerte, hogy ha valóban Jézus tanúi akarunk lenni, akkor egész életünknek úgy kell az evangélium által formáltatnia, hogy közben hitelesen, érthetően legyünk tanúk a mai világban (ennek nyomán születtek pl. a filmekről való hétfő esti beszélgetések, az Alpha kurzus, a korábban futott ifjúsági klub, stb.). Szeretnék figyelemmel lenni arra továbbra is, hogyan vezet minket a Szentlélek a lakótelepi és nagyvárosi misszióba.

Egy másik területen már eddig is belekóstoltunk a kultúrák közötti tanúskodásba, misszióba. Eszter vezetésével többen részt vettek az elmúlt években Kárpátalján

cigányok között gyermektáborban és evangélizációban, amint cigány gyülekezeti vezetők is meglátogattak minket, és épülhettünk hitük által. Amikor egy magyar református gyülekezetet a Szentlélek arra vezet, hogy Kárpátaljai cigányok között szolgáljon, nemcsak földrajzi, hanem kulturális távolságot is átlépünk. Az elmúlt hónapok történései, imádságai, és a presbiterek monoszlói megbeszélése alapján Eszter vezetésével gyülekezetünk egy újabb missziói munkába készül belevágni: cigányok között a VIII. kerületben. Piciben kezdjük, és várjuk, hogyan vezet a Szentlélek. Eszter heti egy napot fog ezzel a munkával tölteni. A tervek szerint hittanos cigánygyerekek szüleit kezdi látogatni, azzal a céllal, hogy ősszel egy kiscsoportos Alpha kurzust tudjunk indítani közöttük. Az az álmunk, hogy a gyülekezetből lesz egy kiscsoport, aki imádsággal, segítséggel beáll ebbe a szolgálatba. *„Tanúim lesztek Jeruzsálemben, Júdeában és Samáriában...”* Ha a lakótelep a mi Jeruzsálemünk, Júdea a városunk, Samária a cigányok... Imádkozzunk, hogy meglássuk, kit hív közülünk Isten ebbe a szolgálatba!

A tanúság földrajzi-kulturális határai után fordítsuk figyelmünket a tanúság, a misszió idői határa felé. Lukács leírása szerint a tanítványok az égre nézve álltak, amint Jézus felemeltetett a mennybe. Ekkor megjelent mellettük két férfi fehér ruhában, és így szóltak: *„Miért álltok itt az ég felé nézve? Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, úgy jön el, ahogy láttátok őt felmenni a mennybe.”* Jézus, aki a megbízást adja a tanúságra, felvitetik a mennybe, de egy napon vissza fog jönni. Erről a napról úgy beszél a Biblia, mint az ítélet napjáról, a jelen világkorszak végéről, Isten országa, a királyság, beteljesedéséről. A két esemény között él a tanúságra való felhívás. Jézus Krisztus uralkodik, az ő népe pedig az ő uralmáról tanúskodik szerte a világban. Tart mindez eddig a napig, amíg Jézus vissza nem jön. Ez a kor a misszió kora, annak az ideje, amikor a népek hallják az Igét, és lehetőséget kapnak a megtérésre. Ha ennek fényében látjuk életünk idejét és jelentőségét, ránk terhelődik a tanúság felelőssége. Felismerhetjük, hogy ezért hívott el bennünket az Úr, ezért adta meg a nagy kiváltságot, hogy felismerhettük őt, hogy sok áldást nyertünk őbenne. Arra hívta Egyházát, hogy tanúi legyünk, amíg be nem teljesedik Isten országa.

III. A tanúság erőforrása

Ez a tanúság Jézus Krisztusról, amely a kulturális határok átlépésével jár, amely gyakran szít ellentétet és megosztást az őt eléfogadók és elutasítók között, amely során a tanú sokszor drága árat fizet Jézus iránti hűségéért, van, hogy még az életét is odaadja, nem saját erőből történik. Jézus így igazítja el az övét: *„Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígéretét ... Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek.”* A tanítványok pedig engedelmeseek: *„Valamennyien egy szívvel és egy Lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban.”*

Aki tanú akar lenni, annak várnia kell a Szentlélek erejére. Az Ige növekedése és terjedése, amit az ApCselben látunk, a Szentlélek munkája. Ő hatalmaz fel, ő vezet a misszióban, ő teszi a csodákat, és ő győzi meg azokat, akik hallják a Jézusról szóló bizonyágtételt.

És a tanítványok meghallják Jézus szavait. Nem fognak bele a misszióba a Lélek eljövetele előtt; számukra a misszió nem emberi aktivizmus, nyüzsgés, pótcselekvés, mint oly gyakran azóta az Egyház történetében. Nem születnek ötéves tervek, nem gyártódnak stratégiák, nem mozgósítatnak emberi és anyagi erőforrások, nem hirdettetnek programok a helyi médiában, nem készülnek statisztikák. Mindezek helyett várnak a Szentlélek kitöltetésére. Várnak arra, hogy felülről kapjanak erőt egy felülről irányított munkához. Nem kézbe veszik a feladatot, hanem magukat adják oda a feladatnak. Várároznak a Szentlélekre.

De nem úgy várároznak, hogy közben minden mással elfoglaltak. Nem úgy várároznak, hogy közben építik a saját cégeiket, beleadják magukat a helyi politikába, elfoglalja őket teljes mértékben a gyermekek nevelése, a szabadság megszervezése, a felvételik átlátása, a munkahelyi konfliktusok... Nem úgy várároznak a Szentlélek eljövetelére, hogy közben minden más fontosabb nekik, és a Szentlélek majd eljön egyszer, ha akar. Nem úgy vágyják és várják az Atya ígérétét, hogy a nagy hajzában néha, amikor véletlenül összetalálkoznak egy istentiszteleten vagy házicsoporton, elpanaszolják egymásnak, hogy mennyire nincs időnk megállni, csendben lenni, imádkozni, azután gyorsan imádkoznak, hogy ez megváltozzon, majd rohannak ugyanúgy tovább a következő alkalomig. Közben pedig nő a keserűség, hogy miért nem jön a Szentlélek. Ők nem így várároznak.

„Valamennyien egy szívvel és egy lélekkel kitartóan vettek részt az imádkozásban.” A várárokozás imádság. A Szentlélekre való várárokozás aktív könyörgés, hogy az Úr teljesítse be az ígérétét. Ebben a várárokozásban az apostolok, másokkal együtt, kiszakították mindennapjaikból az időt, és együtt, közösen, kitartóan imádkoztak. Várárokoztak és imádkoztak, mert elfogadták Jézus elhívását a tanúságra, és elhitték, hogy amit a feltámadt Úr megígért, az valóság. Ezzel a két kérdéssel kell most nekünk szembenézni: elfogadod-e Jézus elhívását, hogy tanúja légy? Fontos-e ez neked? Megszületett-e a szívedben az a hála, válaszul arra, hogy Jézus Krisztus megváltott és megszabadított, amelyből kiindulva azt mondd az Úrnak: itt vagyok, uram, és kész vagyok a te tanúja lenni? Akinek szívében mély hála és nagy szeretet van Jézus iránt, aki ég, hogy tanúja legyen, az egészen máshogyan válaszol a második kérdésre, mint a többiek: Kést vagy-e várárokozva imádkozni és imádkozva várárokozni a Szentlélek erejének nagyobb, mélyebb, teljesebb kiáradására?

A monszlói presbiteri hétvégénken, érezve és érzékelve, hogy mit tett Isten közöttünk az elmúlt évben, Isten előtt beszélgetve és imádkozva, így fogalmztuk meg gyülekezetünk egyik ez évi hangsúlyát: *Az a meggyőződésünk, hogy az Úr mélyebb és kitartóbb imádságra, közbenjárásra és böjtre, mindezekkel akaratának keresésére és odaszánásra hív. Szeretnénk különösen is hangsúlyozni, hogy a gyülekezet vezetése nem az emberi aktivizmusra, hanem a Lélek vezetésére kell, hogy épüljön.*

Ennek fényében ebben az évben többször fogjuk közös imádságra, csendre, böjtre hívni a testvéreket. Szeretném hangsúlyozni a személyes bibliaolvasás és imádság fontosságát is. Egy megtört, megrendült országban egyre többen fogják keresni az Urat. Az értékek a helyükre kerülnek, az emberek szomjazni fognak valami maradandó és igaz után. A helyzet egyre inkább megéri arra, hogy az Úr Igéje növekedjen, terjedjen, erősödjön Magyarországon. Ebben akkor lesz részünk, ha

várunk és imádkozunk, hogy a Lélek kiáradjon ránk, és tanúvá tegyen bennünket.
Ámen!